

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Πενιστέρμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ καν' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σέγγραμμα, ἡλθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπιγραφῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΑΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξέμνητος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἄν γέναι τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐξακτῆθρον ἀριθ. 28, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Ὀκτωβρίου 1923

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 46

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DAN RIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'. (Συνέχεια)

—Τί σατανικὴ ἐφεύρεση, ἔ;

—Ναί. Κάνει τοὺς ἐχθροὺς νὰ ξεπλύνονται χάμω «σὰ φύλλα φθινοπώρου» γιὰ νὰ μεταχειριστῶ ποιητικὴ ἔκφραση. Ὅλ' αὐτὰ εἶναι ἀξιόλογα, μὰ τί τὰ θές, ἐμένα μ' ἀρέσει ὁ πόλεμος ὁ ἀνοιχτός, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἡλίου! Τυφλοπόντικτοι θὰ γίνουν εἰς στρατιῶτες μας;

Γύρισαν ὅλα τὰ μέρη τοῦ φρουρίου. Μπήκαν στοὺς στρατώνες τῶν ἀκροβολιστῶν καὶ πέρασαν ἀπ' τοὺς θαλάμους τῶν λόχων. Μὰ στὴν πόρτα ἐνδὲς πρὸς εὐρύχωρου θαλάμου, ὁ Ἀντρέι ἔβγαλε τὸ πιλὴκίδι του.

—Τὸ χειρουργεῖο μας! εἶπε.

Ἐδῶ δὲν εἶχε γέλια καὶ χαρές.

Καμμιὰ ἑκατοστὴ πληγωμένοι ἦταν πλαγιασμένοι πάνω σὲ ψάθες, ὁ ἕνας πολὺ κοντὰ στὸν ἄλλον.

Στὸ βῆθος τοῦ θαλάμου, ὁ στρατηγὸς Μπριέρ Ντε λιλ, ὁ συνταγματάρχης Γκιόδανκέλλι, ὁ ταγματάρχης Ν'ομινὲ εἶχαν σταθῇ μπρὸς σ' ἕναν πληγωμένο, ποὺ ἀπὸ ἐξαιρετικὴ εὐνοία, τὸν εἶχαν βάλει σ' ἕνα κρεβδάτι.

Οἱ δύο φίλοι ἀξιωματικοὶ πλησίασαν σιγᾶ-σιγά, μ' εὐλάβεια.

—Εἶναι ὁ λοχίας Μπομπιλό, εἶπε ὁ Ἀντρέι, εἶναι τοῦ μηχανικοῦ. Πρώτης γραμμῆς παιδί! Μόνος του εἶχε διευθύνει τίς ὁχυρωμα-

τικὰς ἐργασίας τοῦ φρουρίου. Κι' ἐξήγησε χαμηλόφωνα στὸ συνάδελφό του ὅτι ὁ ἡρωϊκὸς λοχίας μὲ ὀχτὼ μονάχα σκαπανεῖς καὶ λίγα ἐργαλεῖα ἦταν ἡ ψυχὴ τῆς ἄμυνας. Ἐτρεχε ἀκούραστος ἀπὸ πρόχωμα σὲ πρόχωμα, ἀπὸ χαράκωμα σὲ χαράκωμα, ἔφτιανε, διόρθωνε, δὲν ἔστεκε στιγμή. Ὅλ' ἡ φρουρὰ τὸν εἶχε θαυμάσει.

—Μόνον ποὺ τὸν χάσαμε πιά τὸ καλὸ αὐτὸ παληκάρι, εἶπε ὁ Ἀντρέι. Τώρα κι' ὀχτὼ μέρες, πληγώθηκε σοβαρά, πάνω σὲ μιὰ ἐπιθεώρηση. Κι' ὅμως ἐν

ἔφευγε ἀπ' τὴ θέση του. Χρειάστηκε νὰ τὸν τραβήσουν μὲ τὸ στανίδι. Ἀ, ἂν ἡ ἱστορία ξέροι νὰ δίνει δίκιο, πρέπει τὸ ἀγαλμὰ τοῦ Μπομπιλό νὰ στηθῇ μὲς στὸ Παρίσι. (1)

Μὰ σώπασε ξαφνικά, γιὰτὶ μιὰ βαθεῖα συγκίνηση τοῦς κυρίευσε καὶ τοὺς δύο. Ὁ στρατηγὸς Μπριέρ-Ντελὶλ κάρφωνε αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ σταυρὸ τῆς Λεγεώνας τῆς Τιμῆς πάνω στὸ στήθος τοῦ λοχία Μπομπιλό. Ὁ τραυματίας ἀκούστηκε νὰ ψιθυρίζει:

—Εὐχαριστῶ, στρατηγέ, μου... Εἰμ' εὐτυχισμένος!

Κι' αὐτὰ ἦταν τὰ τελευταῖα λόγια του. Τὰ χεῖλια του δὲν σάλεψαν πιά.

Ὁ στρατηγὸς βγήκε μαζί μὲ τὸ ἐπιτελεῖο του.

Ὁ Ἀντρέι κι' ὁ Καρδινιὰκ ἐτοιμαζόνταν νὰ φύγουν κι' αὐτοί, ὅταν ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ ἀπὸνα ψαθόστρωμα:

—Ὑπολοχαγέ μου, ἄχ, ὑπολοχαγέ μου! φώναξ' ἕνας πληγωμένος.

—Ρουσώ! φώναξε ὁ Γιώργος, τρέχοντας κοντὰ του. Πληγώθηκε;

Μὰ ὁ πληγωμένος κούνησε τὸ κεφάλι:

—Ρουσώ! ξαναεἶπε μὲ πικρὸ χαμόγελο. Κάνεις δὲ μὲ ξέρε μ' αὐτὸ τόγομα... Ἐρχμαν μὲ λέγε, τὸ ἐσχάσατε; Νά, ὁ ὑπολοχαγός μου τὸ ξέρε...

Κι' εἶδε τὸν Ἀντρέι. Αὐτὸς ρώτησε περλεργὸς τὸν Καρδινιὰκ:

—Τὸν γνωρίζεις αὐτὸ τὸ Λεγεωνάρι;

—Ναί.

(1) Ὁ Ἀντρέι μίλησε σὲν προφητῆς. Τὸ ἀγαλμὰ τοῦ Μπομπιλό στήθηκε ἀργότερα στὸ Παρίσι, σὰ σύμβολο τοῦ Γαλλικοῦ ἡρωϊσμοῦ. Σ. τ. Σ.

«Ἦταν νεκρός. Εἶχε χτυπηθῇ κατάκαρδα.»
(Σελ. 353, στ. α'.)

— Μὰ σὺ τὸν φώναζε μ' ἄλλο ὄνομα. Πῶς τὸν εἶπες;

— Εἶσαι βέβαιος πὼς τ' ὄνομα αὐτοῦ δὲν εἶναι τὸ δικό του;

— Ὅσο γι' αὐτό, δὲ μπορῶ νάχω πεποίθησι. Μὲ τοὺς Λεγεωνίτες, συμβαίνουν πολλές φορές τέτοια παράδοξα πράγματα. Ἐγὼ εἶχα στὴν ἡμιλογία μου στρατιώτη ἕναν γερμανό, ποῦ ταν πρῶτα ὑπολοχαγός, ἔχασε στὰ χαρτιά καὶ λιποτάχτησε. Τράβηξε μιὰ μονοκοντυλιὰ κι' ἔδωσε τὸ παρελθόν του κι' ἔγινε λεγεωνίτης. Ὅπως κι' ἂν εἶναι, αὐτὸν τὸν ξέρω ἐγὼ Ἑρκμαν. Εἶναι τὸ πιδ γεναῖο παλληκάρι ποῦ εἶδαν τὰ μάτια μου. Ριζοκινδύνευε ὁλοένα μὲ τρόπο ποῦ μᾶς ἔκανε νὰ νομίζουμε πὼς ὁ θάνατος δὲν τὸν ἐφείδε καθόλου. Στὴν ἐκκλήση τῆς 22 Φεβρουαρίου τινάχτηκε στὸν ἄερα σὰ μπάλα. Μόλις διαλύθηκε ὁ καπνός, τὸν εἶδαμε νὰ σηκώνεται καὶ νὰρχίζει πάλι τὸν ἀγῶνα στὴν πρώτη γραμμὴ, γεμάτος αἵματα. Τὸν πῆραν στοὺς ὤμους καὶ καθὼς τὸν μετακινῶσαν, πληγώθηκε

— Σοβαρά; ρώτησε ὁ Γιώργος.

— Ὁ ὧμος του ἔχει γίνεи κομμάτια ἀπὸ μιὰ σφαῖρα παλιοῦ τύπου, χοντρή, δίσκος αἰχμῆ. Ὑστερα ἔχει κι' ἕνα τραῦμα στὸ πνεμόνι.

— Ὁ γιατρός ἔχει καμμιάν ἐλπίδα; ρώτησε πάλι χαμηλόφωνα ὁ φίλος μας.

— Ὁ ὑπολοχαγός Ἀντρέι ἀπάντησε μὲ μὴν ἀόριστη χειρονομία. Μὰ καθὼς εἶδε ὅτι ὁ πληγωμένος παρακολουθεῖ τὴ συνομιλία τους, εἶπε:

— Ὅπως νᾶναι, τὸ καλύτερο φάρμακο γι' αὐτὸν θάναί τὸ στρατιωτικὸ μετάλλιο. Καὶ θὰ τὸ πάρει ἀπ' τοὺς πρώτους στὸ λόχο. Ὁ ταγματάρχης τὸν πρότεινε.

— Μοῦ κάνεις τὴν χάρη νὰ μ' ἀφήσης μόνο μαζὺ του, εἶπε ὁ Γιώργος, ποῦ διάβαζε στὴ ματιὰ τοῦ τραυματία τὴν ἐπιθυμία νὰ μιλήσῃ.

Μὰ ὁ λεγεωνίτης κούνησε τὸ κεφάλι:

— Ὅχι, καλύτερα νὰ τὰ μάθει ὅλα κι' ὁ καινούργιος ὑπολοχαγός μου, ὅπως τὰ ξέρετε καὶ σῆς, εἶπε.

Ἐξιστόρησε τότε ἄλλη μιὰ φορά, μπροστὰ στὸν Ἀντρέι, τὴ θλιβερή του ἱστορία, κι' ὅταν τὴν τελείωσε, πρόσθεσε:

— Τώρα ποῦ μάθατε ποῖος εἶμαι, ὑπολοχαγέ μου, βλέπετε πολὺ καλὰ ὅτι τὸ στρατιωτικὸ μετάλλιο δὲν εἶναι γιὰ μένα. Δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ θέση στὸ στήθος ἐνός λιποτάχτη. Ἄν θέλετε, δώστε το στὸ δεκανέα μου, ποῦ τὸ ἀρτίζει χίλιες φορές, ἀδιάφορο ἂν δὲν ἔτυχε νὰ πληγωθῇ. Ἐγὼ, τὸ μόνο ποῦ θάθελα, εἶναι νὰ... μὰ αὐτὸ δὲ γίνεται ποτέ!

— Μίλησε! εἶπε ὁ Γιώργος.

— Νὰ ξαναγίνω ὁ Ρουσσώ, νὰ γυ-

ρίσω στὸ πεζοναυτικό, νὰ δώσω στοὺς δικούς μου σημεῖα ζωῆς, πράγμα ποῦ δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ τὸ κάμω τώρα, μὲ τὸ δανεικό μου ὄνομα.

Ὁ Καρδινιὰν σκέφτηκε μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα πῆρε τὸ χέρι τοῦ πληγωμένου:

— Ἐνας μόνο μπορεῖ νὰ σὲ σῶσει ἀπὸ τὸ μητρώο τῆς Λεγεώνας καὶ νὰ σὲ γράψῃ πάλι στὸ μητρώο τοῦ πεζοναυτικοῦ, δίσως νὰ μπλέξῃ μὲ τὸ στρατοδικεῖο: Ὁ ἀρχιστράτηγος. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ τοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα. Μὴ σὲ νοιάζει σένα. Θὰ τὰ καταφέρω.

Ὅταν οἱ δύο φίλοι βγήκαν ἀπ' τὸ χειρουργεῖο, ὁ Ἀντρέι εἶπε στὸν παλιό του συμμαθητή:

— Αὐτὸ τὸ χατήρι μποροῦμε νὰ τοῦ τὸ κάνουμε δίσως δυσκολία. Γιατί, πρὶν προφθάσῃ ὁ Ἐλεγχος νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ, ὁ θάνατος θὰ τᾶχει σῶσει ὅλα...

— Κι' ὅμως ἐμένα κάτι μοῦ λέει μέσα μου ὅτι ἡ εὐτυχία του θάναί τὴν τὴν θὰ τοῦ δώσῃ καινούργια ζωή...

— Μακάρι. Ἡ ἱστορία τοῦ δυστυχιστέου αὐτοῦ στρατιώτη μὲ κάνει νὰ θυμᾶμαι τὸ Λατινικὸν ῥητό: Summum jus, summa injuria: Ἡ ὑπερβολικὴ δικαιοσύνη ἰσοδυναμεῖ συχνὰ μὲ ὑπερβολικὴ ἀδικία. Κοίταξε τώρα: Ἄν σὺ ἤθελες νὰ ἐφαρμόσεις πιστὰ τὸ νόμο, ὅταν παραδόθηκε σὲ σένα, τώρα θάχε περάσει ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο καὶ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ δεῖξῃ τὸν ἥρωϊσμό ποῦ δειξε.

— Ἀσε ποῦ κι' ὁ Μπροσὲν θὰ ἦταν ἐλεύθερος κι' ἀπειραγὸς καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ἐξακολουθήσῃ τις προδοσίες του.

Ὅταν, τὸ ἴδιο βράδυ, γύρισαν κι' οἱ δύο στὸ χειρουργεῖο, ὁ Γιώργος ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ χαρά.

— Τελείωσε! εἶπε στὸν πληγωμένο. Ἀπὸ σήμερα πέρνεις πίσω τὸν ὀνόμα σου. Ὁ Ρουσσώ ἀναστήθηκε ἀπ' τὸν τάφο. Ὁ σὲ γράφουν σήμερα ὡς ἐξαφανισμένο στὰ χαρτιά τῆς Λεγεώνας καὶ σήμερα πάλι θὰ σὲ γράφουν ὡς «ἐπανελθόντα» στὰ χαρτιά τοῦ 3ου Συντάγματος τοῦ Πεζοναυτικοῦ. Ἔτσι θὰ φαίνεται πὼς αἰχμαλωτίστηκες στὸ Χάι-Τζουόγκ κι' ἐλευθερώθηκες στὸ Τουγὲν-Κάν. Ὁ στρατηγὸς θέλει μοναχὰ ν' ἀλλάξεις σῶμα. γιὰ ν' ἀποφύγῃς τὴ συνάντησιν μὲ παλιούς συναδέλφους, σ' ἕνα λόχο ποῦ ἴσους διαρκῶς τιμωρημένους. Τὸ 3. Πεζοναυτικὸ σύνταγμα βρίσκεται στὸ Ροσεφόρ. Ὅταν γυρίσεις στὴ Γαλλία, θὰ πᾶς νὰ τὸ βρῇς.

Τὸ πρόσωπο τοῦ πληγωμένου φωτίστηκε μονομιάς.

— Ὑπολοχαγέ μου, εἶπε, σᾶς χρωστῶ τὴν τιμὴ μου. Θὰ τὸ θυμᾶμαι ὅσο ζῶ... Τώρα, θέλω νὰ ζήσω... Θὰ

ζήσω, καὶ στὸν καινούργιο μου λόχο, θὰ πολεμήσω μ' ὅλα μου τὰ δυνατὰ νὰ προφυλάξω κάθε φορά τοὺς νεοσυλλέκτους ἀπὸ τὴν... κακὸ συνάδελφο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Ὅταν τὸ στράτευμα τοῦ Μπριέρ-Μελλί, μαζὺ μὲ τὰ ἐνδοξα λείψανα τῆς φρουρᾶς τοῦ Τουγὲν-Κάν, γύρισαν στὸ Χανό, βρήκε καὶ τηλεγράφημα, ὅπου ἡ Κυβέρνησις εἰδοποιεῖτο ὅτι εἶχ' ἐγκρίνει τις προτάσεις τοῦ στρατηγοῦ γιὰ τὴν ἀνταμοιβὴ τῶν ἀξιωματικῶν, ὑπαξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν καὶ τοὺς διεδίδεκε τὰ συγχαρητήρια ὁλόκληρης τῆς χώρας. Ὁ ταγματάρχης Ντομινὲ εἶχε ὀνομαστῇ ἀντισυνταγματάρχης.

Ὁ Καρδινιὰν ἔτυχε νὰ ἴδῃ ἀπ' τοὺς πρώτους τὸν κατάλογο τῶν τυχερῶν κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ τὸν ὄνομα τοῦ Ἀντρέι.

Ἐτρεξε σὺν ἀστραπῇ στὴν ἀκρόπολη, ὅπου βρισκόνταν οἱ στρατιῶτες τῆς Λεγεώνας.

Παράσημο πῆρες, παράσημο! φώναζε ὁρμηγνὰς, εἰχως νὰ χτυπήσῃ, στὸ δωμάτιο τοῦ φίλου του, ποῦ ἐξηγντομένους ἀπὸ τοὺς κόπους, κοιμόταν τοῦ καλοῦ καιροῦ.

Σὰς ἀφίνω νὰ φανταστῇτε τί ξύπνημα ἦταν αὐτὸ γιὰ τὸν νεαρό ἀξιωματικό. Εἶχε ἀνακαθῆσαι στὸ στρώμα του καὶ θαρροῦσε πὼς ὄνειρευόταν ἀκόμα. Ἐνας σταυρὸς εἶναι κάτι τι, σὲ κάθε ἡλικία. Μὰ φαίνεται ἀκόμα πιδ ὥρατος καὶ πιδ τιμητικὸς πάνω σ' ἕνα νεανικὸ στήθος. Γιατὶ φανερῶναι ἀμέσως, πὼς δὲν πάθθηκε ἀπὸ τὴν πολλὴν ὑπηρεσίαν, ἀλλ' ἀπὸ κάποιον ἥρωϊσμό.

— Θυμᾶσαι, εἶπε ὁ Γιώργος, ποῦ ζήλευσε στὸ Σιλν-Σὺρ τὸ μετάλλιό μου; Νὰ λοιπὸν ποῦ ἐσὺ πῆρες τὸ σταυρὸ πρὶν ἀπὸ μένα. Βλέπεις πὼς τὰ φέρνει ὁ Θεός;...

— Θὰ τᾶφερνε ἀκόμα καλύτερα, ἂν μᾶς ἔστειλε τὸ σταυρὸ καὶ στοὺς δύο μας τὴν ἴδαν μέρα. Ἡ δική σου πρότασις γιὰτὶ δὲν πέρασε ἀκόμα;

— Γιατὶ ἦταν σωστὸ νὰ περάσουν πρώτοι οἱ ὑπερασπιστὲς τοῦ Τουγὲν-Κάν.

— Ὅπως νᾶναι, γρήγορα θὰ σὲ συγχαρῶ καὶ γώ, εἶμαι βέβαιος.

Ἡ μέρα αὐτὴ ἦταν μέρα συγχαρητηρίων. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Πεπίνος πλησίασε τὸ Γιώργο κι' ἀφοῦ τὸν χαιρέτησε πιδ κανονικὰ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, εἶπε μερικὴς λέξεις, ποῦ ὁ Καρδινιὰν δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ εὐθὺς τὸ νόημά τους.

Ὁ ὑπολοχαγὸς ἀπέρησε: Ὁ Π. Πίνος δὲν ἦταν βέβαια πολὺ δυνατὸς στὴν ὀρθογραφία, μὰ ἡ γλῶσσά του πάντα πῆγαινε ψαλλίδι. Τί εἶχε πάθει σήμερα καὶ τραύλιζε; Μήπως

εἶχε ξεχαστῇ στὴν καντίνα κι' ἦπιε κάτι παραπάνω; Ἡ μήπως καμμιά σφοδρὴ συγκίνησις τοῦ μπερδεύει τὴ γλῶσσαν;

Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ. Ὁ γενηλὸς «Παρασώλης» ἔκαμε πιδ σταθερὴ τὴ φωνή του κι' εἶπε:

— Προβιβάστηκα ἀνθυπασιότης! Πέρασα στὴ διαταγὴ τοῦ Συντάγματος!

Ἀνθυπασιότης! Πόσα χρόνια ὁ καλὸς λοχίας ἐπλάγιαζε καὶ ξυπνοῦσε μὲ τ' ὥρατο αὐτὸ ὄνειρο! Καὶ πόσο πιδ γρήγορα θὰ εἶχε πάρει αὐτὸ τὸ βαθμὸ ἂν ἡ μόρφωσή του ἦταν πιδ προχωρημένη κι' ἂν εἶχε ἀκολουθήσει ταχτικά τις «σπουδές» του. Μὰ μπορεῖ τάχα κανεῖς, μέσα στις ἀφρικανικὲς ἐρημιές ἢ μέσα στις τογκινέζικες ριζοφυτίες, νὰ μάθῃ τὴν πτώση τοῦ υποκειμένου καὶ τοῦ κατηγορουμένου ἢ τὰ θεωρήματα γιὰ τὴν ἰσότητά των τριγόνων;

Τᾶχε πετάξῃ κι' αὐτὸς κι' εἶχε ἀπόφαση νὰ συμπληρώσῃ τὴν ὑπηρεσίαν ποῦ χρειαζόταν γιὰ νὰ πάρει τὴν ἀποστρατεία του μὲ τὸ βαθμὸ τοῦ ἀνθυπασιότης κι' ὕστερα νὰ διορισθῇ σὲ δημοσίαν θέσιν, ἀπ' αὐτὲς ὅπου τοποθετοῦνται οἱ ἀπόστρατοι ὑπαξιωματικοί.

Τώρα τὰ σχέδιά του πῆγαιναν νὰ πραγματοποιηθοῦν πιδ γρήγορα. Τὰ ἐξιστοροῦσε λοιπὸν στὸ Γιώργο καὶ καθὼς τέλειωνε, ξαφνικὰ χτύπησε τὸ στήθος του μὲ τὸ χέρι του—χειρονομία ποῦ τὴ συνέθετε ὅταν θυμόταν ξαφνικὰ κάτι ξεχασμένο:

— Νὰ ἴδῃτε λοιπὸν, ποῦ θὰ ξεχνούσα νὰ σᾶς τὸ πῶ! ἔκαμε.

— Τί πράγμα;

— Μαντέψτε, ὑπολοχαγέ μου, ποῖον εἶδα, τώρα-δᾶ, ποῦ ἦσουν τῆς ὑπηρεσίας στὸ ἐπιτελεῖο, —τελευταία φορὰ ποῦ ἦσαν τῆς ὑπηρεσίας σὰ λοχίας... Μαντέψτε!

Καὶ χάρεισε τὰ μουστάκια του μὲ ὕψος αἰνιγματικό.

— Πὼς διάβολο νὰ τὸ μαντέψω;.. Κανέναν ἀπ' τοὺς φίλους μου;

— Ἀκριβῶς, ὑπολοχαγέ μου! εἶπε γελώντας μὲ δρεξὴ ὁ Πεπίνος. Φίλος σας, καὶ τί φίλος σας! Ὅχι δὲ σᾶς τὸ πῶ, καὶ μὴ σᾶς, κακοφανῇ. Θὰ σᾶς ἀφίσω νὰ τὸν γνωρίσετε μόνος σας... Δυὸ βήματα ἀπὸ δῶ... ἂν θέλετε, ἐλάτε μαζὶ μου.

Ὁ Γιώργος ἀκολούθησε τὸν Πεπίνον, γεμάτος ἀπορία.

Τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐπιτελείου εἶχαν ἐγκατασταθῇ σ' ἕνα μεγάλο πρόχωμα τῆς ἀπέραντης ἀκρόπολης τοῦ Χανό. Τὴ στιγμήν ποῦ ὁ ἀξιωματικὸς περνοῦσε μπρὸς ἀπ' τὸν ἀγγελιοφόρο τοῦ γραφείου, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ φάνηκε ἕνας ἄνθρωπος, ποῦ δίσως νὰ κοιτάξῃ τὸ φίλον μας. διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόλιν, φορώντας τὸ ταξιδιωτικὸ καπέλλο του.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΥΡΤΩ

Ἡ ἄλλη ἑαδελφοῦλά μου, ἡ Μυρτώ, εἶναι μικρότερη. Λεπτὴ καὶ βαθιὰ μελαγχροινή, μὲ ὁμορφὸ μακροῦλὸ προσώπακι, σὺν κάποιον μοντέλλο τοῦ Greuze.

Στὴν Ἀντιγόνη, —πέρασαν τρία χρόνια τώρα, — μὲ τὴ ζωηρότητα τῶν μπεμπέδων, ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σκόνταφε κι' ἔπεφτε σαράντα φορές χάμω καὶ πλήγωνε διαρκῶς τὰ γόνατά της. Τότε ἡ μαμμά της τὴ φώναζε, τὴ μάλωνε κι' ἔβαζε ἰώδιο στὶς πληγές της. Κάπου-κάπου ἡ νταντά της τὴν πῆγαινε στὰ μπάνια, περίπατο, ἢ ἐπάνω στὸ μαῦρο γαϊδουράκι βολτάρειζε στὸ δρόμο τοῦ Ἀη Νικόλα.

Μιὰ μέρα ποῦ ἡ Μυρτώ, καθισμένη στὸ παγκάκι μπροστὰ στὸ σπίτι, ἐντυνε τὴν κούκλα της, πέρασε ὁ γαϊδάρος τοῦ μανάδη, παραφορτωμένος μὲ λαχανικά. Καθὼς περπατοῦσε γρήγορα-γρήγορα, σκόνταψε σὲ μιὰ χοντρή πέτρα κι' ἔπεσε γονατιστὸς στὰ μπροστινὰ του πόδια. Ἡ Μυρτώ στὴ φασαρία εἶχε τρυπώσῃ κάτω ἀπ' τὸ παγκάκι. Σὺν εἶδε ὅμως πὼς ὁ γαϊδάρος εἶχε σηκωθῇ κι' ἦταν ἑτοιμὸς νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ δρόμο του, πετάχτηκε ἀπ' τὴν κρυφώνα της, στάθηκε μπροστὰ του καὶ φώναξε θαρρετὰ: «Τί κουνᾶς τις αὐτάρες σου καὶ θέλεις νὰ φύγῃς; Στάσου, βλάκα, νὰ φωνάξω τὴ μαμμά νὰ σοῦ βάλῃ ἰώδιο!»

Στὰ 1923 ἡ Μυρτώ ἦρθε μὲ τὸ μπαμπά της καὶ τὴ μαμμά της στὴν Ἀθήνα. Ἐμῆναν σ' ἕνα κομψὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Ἡλείου. Μιὰ δασκάλα, ἡ κυρία Σοφία, ἐρχόταν καθεμέρα καὶ μάθαινε γράμματα τῆς Μυρτῶς.

Μέσα σ' ἕνα χροστὸ κλουβί, κελαῖδοῦσε ὅλη τὴ μέρα ἕνα καναρίνι. Ἐνα πρῶτ' ὅμως, ὅταν ἀνοίξε τὰ ματάκια της, ἡ Μυρτώ δὲν ἄκουσε τὸ κελαδητό του. Παραξενεύτηκε πολὺ καὶ ρώτησε τὴ μαμμά της.

«Μαμμά, γιατί δὲν τραγουδᾷ τὸ καναρίνι;

— Ψόφησε τὸ κακόμοιρο!» ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς μαμμᾶς.

Αὐτὸ τὸ ρῆμα ἀνοίξε καινούργιους ὁρίζοντες στὴ φαντασίαν τῆς ἑαδελφοῦλάς μου. Ἀρχισε νὰ φαντάζεται διαφορετικὰ τὸν κόσμον τῶν θνητῶν. Μιὰ ἄλλη μέρα ἔμαθε πὼς ψόφησε κι' ὁ Καναλλής, τὸ σκυλλάκι κι' ὁ Τζάκος, ὁ παπαγάλος. Κάθε πρᾶγμα ποῦ ψοφοῦσε; χανέταν ἀπ' τὸν κόσμον.

Ἐπιτέλους, κάποιον πρῶτ', δὲ φάνηκε ἡ δασκάλα της. Οὔτε τὴ δεύτερην μέρα, οὔτε τὴν τρίτην, οὔτε τὴν τέταρτην. Ἡ Μυρτώ ἄρχισε νάνησυχῃ σοβαρά. Τὴν πέμπτην μέρα δὲ βάσταξε πιδ κι' ἔτρεξε στὴ μαμμά της: «Δὲ μοῦ

λές, μαμμάκα, εἶπε καρφώνοντας τὸ βλέμμα της ἐρωτηματικὰ στὰ μάτια της» — δὲ μοῦ λές, μαμμάκα, γιατί χάθηκε ἡ κυρά-Σοφία; Μήπως ψόφησε κι' αὐτή;

Τώρα ἡ Μυρτώ κατοικεῖ στὴν Καστέλλα ἕνα σπίτι μὲ μιὰ ταρατσα ἐπάνω στὴ θάλασσα. Ἐκανε πολλές προόδους κι' ὁ μπαμπάς της τὴν ἔγραψε συνδρομητριά στὴ Διάπλαση.

Ἐχεῖ ὅμως μέσῃ της, ἔμφυτο, τὸ παιδικὸ αἰσθημα τῆς περιέργειας. Κάθε τόσο ἀνεβοκατεβαίνει ἀπ' τὴ σοφίτα ὡς τὴν κουζίνα, ποῦ εἶναι στὰ ὑπόγεια τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ μαμμά της τὴ μάλωνει συχνά.

«Νὰ μὴν μπαίνῃς στὴν κουζίνα. Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσόδος στὰ καλὰ κορίτσια!»

Ἡ Μυρτώ θέλει νὰ ὑπακούσῃ γιατί ἀγαπᾷ πολὺ τὴ μαμμά της. Μὰ ἔλα, ποῦ ἡ περιέργειά της εἶναι σὺν τὸ ἐνστικτο τοῦ ἐξερευνητοῦ ποῦ γυρεύει ὅλο νὰνακαλύψῃ κάτι καινούργιο.

Μιὰ μέρα ποῦ κατέβηκε ὡς τὴν κουζίνα, εἶδε στὸ κατώφλι μιὰ ξανθὴ γατίτσα, ποῦ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ μῇ μέσῃ. Τότε ἡ Μυρτώ θυμήθηκε τὴν ἀπαγόρευση τῆς μαμμᾶς της. Ἐτρεξε λοιπὸν μπροστὰ στὴ γάτα καὶ κοιτάζοντας τὴν κατὰμπα, μὲ τὰ γλυκὰ ἀμυγδαλωτὰ μάτια της, εἶπε:

«Ψιτ! Νὰ μὴν μπαίνῃς στὴν κουζίνα. Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσόδος στὰ καλὰ κορίτσια!»

Μὰ τάλεγε αὐτὰ τόσο σιγά, σὺν νὰ πειθύνονταν μᾶλλον στὸν ἑαυτὸ της, στὴ συνειδήσιν της, γιὰ νὰ τῆς θυμίσῃ τὴν ἀπαγόρευση τῆς μαμμᾶς, — παρὰ στὴ γάτα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΙΡΙΟΓΛΟΥ

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΟΥ

Μισοῦσαν τ' ἄπιστα φτερά, σὶ ἦψα, σὶ ἦψα νερά, τὸ ὥρδ' φθινόπωρο θυμῶναι τὴν ἄστατή του τὴ θωριά, μέσα ἀπ' τὴν ἡσυχία κλαριά, ποῦ λιγοστεύουν, φανερώναι.

Ἀκόμα ἕνα φθινόπωρο, ποῦ δὲ βολεῖ νὰ τὸ χαρῶ ν' ἀπιδρομάει καὶ νὰ μουρκώνει, κι' οὐδὲ τὸ καρτερὸ νάρθη μέσα σὸν κάμπο τὸ βιβύ, ποῦ ἡ ἀνάγια ἡ λάχνη τὸν διπλάνει.

Μὲ τὰ πετομένα ποιλιὰ καὶ μὲ τὴ διαφανὴ ἀντηλιά ταξίδι πήγε κι' ἡ καρδιά μου, νὰ σὲ προστόβω, — μοναχί, — στὸ δρόμο ἀγάπης μου βροχή, κι' ἐσᾶς, ἀνέμοι — λευτερά μου!

Μὰ ἐσὺ, πῶς τις ἔστρες θὰ βοῆς τις πρώτες συντροφίες θαρρεῖς, καὶ τοῦ σπιτιοῦ τὸ μόνον πάλι, — καὶ τὸ βιβλίον, ποῦ θάναυχῇ μιὰ, δύο, καὶ δὲ θὰ διαβαστῇ, σφίγγεις τοῦ κάκου! στὴ μασχάλη.

ΓΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟ

Αγαπητοί μου,

ΑΣ γράφω σήμερα τόσο ζαλισμένος, που αν μπορούσα, θα τ' ανέβαλα γι' αύριο. Κι' η αιτία ένα γραμμόφωνο, η μάλλον δυο γραμμόφωνα, που έφτασαν πρὸ ὀλίγου στὸ σπίτι μου ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Καὶ ξέρετε τί θὰ πῇ σ' ἕνα σπίτι δυὸ γραμμόφωνα; Μὰ κι' ἕνα μόνο θάφταναν καὶ θὰ περισσεύει γιὰ νὰ τὸ φέρῃ ἀνω-κάτω. Τί «παραζαλιστήριο»!

Ἡ λέξη εἶναι τῆς μακαρίτισσας τῆς γιαγιάς μου, πού δὲν ἐγνώρισε ὅμως γραμμόφωνο. Γιατί ποῖος ξέρει τί ἄλλη λέξη θάβρισκε τότε γιὰ νὰ τὸ παραστήσῃ. Ἀλλὰ πού γραμμόφωνα τὸν καιρὸ τῆς γιαγιάς! Ὁ Ἑδισσὼν δὲν εἶχε κάνει ἀκόμα τὴ μεγαλύτερή του ἐφεύρεση. Ἡ κι' ἀν τὴν εἶχε κάνει, ἡ ἐφεύρεση δὲν εἶχε τελειοποιηθῇ καὶ γενικευθῇ ἔτσι. Θάταν τὸ πολὺ πολὺ ὁ μικρὸς φωνογράφος, ὁ ἀτελέστατος, πού τὸν ἔδλεπε κανεὶς μόνο στὸ σχολεῖο, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ὄργανα τῆς Φυσικῆς.

Καὶ λέγω τὸν ἔδλεπε, γιατί πολὺ σπάνια τὸν ἀκούγε. Συνήθως, ὁ μικρὸς αὐτὸς φωνογράφος ἦταν... χαλασμένος: Δὲν μιλοῦσε οὔτε ὅσο ἕνας ἀγύμναστος παπαγάλος. Ἀλλὰ κι' ἔταν μιλοῦσε, τί ἔλεγε; Κουρέλια μόνο ἀγνώριστα ἀπὸ τῆς λέξεως πού ξεφώνιζες στὸ χωνὶ του. Καὶ μὲ μιὰ φωνὴ τόσο ἀδύνατη, τόσο βραχνή, πού νόμιζες πὼς μιλοῦσε ἀπὸ τὴν ἄλλη κάμαρα κανέναν ἐτοιμοθάνατος ἀπαγχονισμένον!

Μ' ἕνα τέτοιο μηχανήμα, θυμοῦμαι, πρωτογνώρισα κι' ἐγὼ τὴ μεγάλη ἐφεύρεση. Ἦταν ἀπλούστατο: ἕνας μικρὸς κύλινδρος μεταλλίνος, χαρακωμένος μετὰ μιὰ ἑλικά, σὰ βίδα. Ἦταν περισπόμενος σ' ἕναν ἄξονα ὀριζόντιο, μὲ στρόφαλο στὴ μιὰν ἄκρη. Μπροστὰ, ἦταν στημένο τὸ χωνί, πού κάτω εἶχε μιὰ τευτωμένη μεμβράνα, — τὸ τύμπανο, — καὶ στὴ μέση τῆς μεμβράνας κολλημένη μιὰ ἀκίδα, — ἡ βελόνα. Τυλίγαμε τὸν κύλινδρο μ' ἕνα λεπτὸ φύλλο ἀπὸ κασίτερο, σὰν αὐτὸ πού βλέπετε στὶς τσοκολάτες, κατεβάζαμε τὸ κινητὸ χωνὶ ὥστε ἡ ἀκίδα τοῦ νάκουμπῇ καλὰ στὴν ἀρχὴ τῆς ἑλικας, κι' ἔπειτα γυρίζουμε τὸ στρόφαλο, ἐνῶ μιλούσαμε δυνατὰ μέσα στὸ χωνί. Γυρίζοντας, ἡ ἀκίδα περπατοῦσε στὴν ἑλικά κι' ἔφτανε ὡς τὸ τέλος. Τὴ σηκώναμε τότε καὶ τὴ βάζαμε πάλι στὴν ἀρχή. Γυρίζαμε τὸ στρόφαλο τοῦ κύλινδρου χωρὶς πιά νὰ μιλοῦμε. Κι' ἀκούγαμε, — ὁ λόγος τὸ λέει, γιατί σὰς εἶπα πόσο λίγο τὰκούγουμε, — ἐκεῖνα πού εἶχαμε πῇ.

Βραχνὰ ὅμως ἡ καθαρά, ἀδιάφορο: εἶχαμε τὴν ἀρχὴ τοῦ φωνογράφου. Κι' ἔταν ἀργότερα τελειοποιήθηκε τὸ μηχανήμα κι' οἱ ἄπολοι ἄνθρωποι σάστιζαν μπροστὰ στὸ θαῦμα, ἐμεῖς ξέραμε πού στηριζόταν καὶ πόσο ἀπλὸ ἦταν. Τὸ ξέρετε βέβαια καὶ σεις: Καθὼς μιλοῦμε, ἡ τραγουδοῦμε, ἡ παίζουμε ἕνα ὄργανο μπροστὰ στὸ χωνί, ἡ ἀκίδα γράφει, κάνει ἀπάνω στὸ μαλακὸ κασίτερο διάφορα στίγματα, πιδ βαθεῖα ἢ πιδ ἑξέβαθα, πιδ μικρὰ ἢ πιδ μεγάλα, ἀναλόγως τοῦ ἤχου πού κάνει τὴ μεμβράνα νὰ πάλλεται καὶ τὴν ἀκίδα νὰ νεδοκατεβαίνει. Ὅταν πάλι κάνουμε τὴν ἀκίδα νὰ περνᾷ, νὰ σκοντάφτῃ πάλιν στὰ ἴδια ἐκεῖνα στίγματα, ἀκούμε φυσικὰ τοῦ; ἴδιους ἤχους, γιατί τὴν αὐτὰ στίγματα ἐκεῖνα κάνουν τὴν ἀκίδα νὰνεδοκατεβαίνει ἀκριβῶς ὅπως πρὶν πού μιλούσαμε, κι' ἡ ἀκίδα κάνει τὸ τύμπανο νὰ πάλλεται, κι' οἱ παλμοὶ τοῦ τυμπάνου μεταδίδονται στὸν ἄέρα, κι' οἱ παλμοὶ τοῦ ἄερα προσδίδουν τὴν ἀκοή μας. Ἐτοῖ δὲν γίνεται καὶ μὲ τὴν Ἡχώ; Ἡ Ἡχὼ φυλακισμένη σ' ἕνα κουτί, — νὰ ὁ φωνογράφος. Γιατί τί εἶναι ὁ ἦχος, οἱ διάφοροι ἤχοι; Πάλμοι, κραδασμοὶ τοῦ ἄερα, τόσο περισσότεροι ὅσο ὀξύτερος εἶναι ὁ ἦχος, καὶ τόσο λιγότεροι ὅσο ὁ ἦχος εἶναι βαθύτερος. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν πού μπορούμε, μ' ἕνα τέτοιο μηχανήμα, νὰναπαράγωμε, νὰ ξανακάνουμε τοὺς κραδασμοὺς αὐτοὺς ἀπαράλλαχτους, δὲν μπορεῖ παρὰ νάκούμε τοὺς ἴδιους ἤχους, τὴν ἴδια φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου πού μιλήσε ἡ τραγουδῆσε, τοῦ ὁργάνου, τῆς μπάντας ἢ τῆς ὀρχήστρας πού ἐπαιξε μπροστὰ στὸ χωνί καὶ δόνησε τὸν ἄέρα.

Λένε πὼς ὁ Ἑδισσὼν βρῆκε ἐτοιμοτὸ πρῶτο αὐτὸ μηχανήμα. Κάποιος γάλλος Φυσικὸς τὸ εἶχε ἐπινοήσει. Ἀλλὰ μόνο γιὰ νὰποδείχῃ πειροματικὰ τὴν ἀρχὴ αὐτὴ τῆς Ἀκουστικῆς. Γιὰ τὸ σκοπὸ τοῦ ἐπομένους ἔφτανε νάκούγεται μὲ τὸ μηχανήμα καὶ μισὴ ἔστω βραχνή λέξη. Ὁ Ἑδισσὼν ὅμως, ὁ δαιμόνιος Ἀμερικανὸς, πού δὲν τοῦ ἔφτανε καθόλου αὐτό, σοφίστηκε ἕνα σωρὸ ἐφαρμογὰς καὶ τελειοποιήσεις. Ἀντικατέστησε τὸν κασίτερο πρῶτα μὲ κερί κι' ἔπειτα μὲ μιὰν ἄλλη πάστα, μαλακὴ καὶ σκληρὴ ὅσο ἔπρεπε. Τὸν κύλινδρο τὸν ἔκαμε πλάκα, πού γυρίζει μόνη τῆς ὀριζόντια μ' ἕνα κούρδισμα σὰν τοῦ ρολοιοῦ. Ἐδῶσε σ' ἄλλα μέρη τοῦ μηχανήματος τὴ μεγαλύτερη ἀκρίβεια κι' εὐαισθησία. Γιὰ νὰ δυναμώσῃ τὸν ἦχο, ἔβαλε ἕνα πελώριο χωνί πού ἀντικαταστάθηκε ὕστερα μὲ τὸ μικρόφωνο τοῦ τηλεφώνου. Καὶ σιγά-σιγά, ἀπὸ τὸ ἀτελέστατο, τὸ πρωτόγονο ἐκεῖνο μηχανήμα τοῦ σχολεῖου, βγήκε τὸ σημερινὸ γραμμόφωνο, τὸ τέλειον καὶ τὸ θαυμαστό, — αὐτὸ πού μοῦκανε

σήμερα τὸ κεφάλι μου καζάνι μὲ τῆς φωνάρες τενόνων καὶ βαρύτονων, μὲ τὰ σφυρίγματα φλάουτων καὶ πέρφων, μὲ τὰ βογγητὰ βιολιῶν καὶ βιολοντσέλλων...

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι στὴν ἀρχὴ τὸ κανα γοῦστο: Ἐβαλα ὅλες τῆς πλάκες νὰ παίζου γιὰ μένα. Ὑστερα ὅμως θέλησαν νὰ τῆς βάλουν κι' οἱ ἄλλοι γιὰ τὸν ἑαυτὸ τους κι' ἀκόμα γιὰ ὅσους ἐρχόνταν στὸ σπίτι. Ἐτοῖ δὲν ἄλκερες ὥρες ἀκούγα ὅτι, εἶχα ἀκούσει. Καὶ ζαλιστῆκα τόσο, ὥστε παρ' ὀλίγο νὰ καταρασθῶ καὶ τὸ Γάλλο πού τὸ πρωτοβρῆκε καὶ τὸν Ἀμερικανὸ πού τὸ τελειοποίησε... Ἀλλὰ μιὰ στιγμὴ, ἄξαφνα, συλλογίστηκα τὸν Ἑδισσὼν στὸ μαγικὸ τοῦ ἐργαστηρίου, τὴν ὥρα πού ἀκούσε ἀπὸ τὸ φωνογράφου τὴν πρώτη καθαρή ἀνθρώπινη φωνή. Καὶ φαντάστηκα τὴ χαρὰ, τὴν ἀγαλλίαση, τὴν περηφάνεια καὶ τὴν εὐτυχία πού αἰσθάνθηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος τὴν ὥρα ἐκεῖνη. Εἶχε κάμει ὡς τότε κι' ἄλλες πολλές, ἴσως σπουδαιότερες ἐφευρέσεις. Στοχάζομαι ὅμως πὼς καμμιὰ δὲν θάκαε τόση ἐντύπωση καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἴδιο, ὅσο ὁ φωνογράφος τοῦ πού ἀφίενει ἀκόμα τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὸ στόμ' ἀνοιχτό: Ἐνα κουτί, ἕνα μηχανήμα, νὰ μιλᾷ, νὰ γελᾷ, νὰ τραγουδᾷ σὰν ἄνθρωπος, νὰ θορυβῇ σὰν δάκρυ μπάντα, σὰν δάκρυ ὀρχήστρα! Μὰ κι' ἐκεῖνοι πού ξέρουν τὸ μυστικὸ του, εἶναι στιγμὲς πού ἀμφιβάλλουν ἀν δὲν ἔγεινε ἀπὸ ἕνα θαῦμα, μὲ μιὰ μαγεία!...

Ἡ καίμενη ἡ γιαγιά μου, ἀν ζοῦσε, ὀρισμένως θάκανε τὸ σταυρὸ τῆς μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ «παραζαλιστήριο». Καὶ τίποτα πιά, στοχάζομαι, δὲν θὰ τῆς ἔκανε ἐντύπωση στὸν κόσμον. Οὔτε τὸ ἀσύρματο ραδιο-τηλέφωνο. Μ' αὐτὸ ἀκούει κανεὶς μιὰ συναυλία πού γίνεται, τὴν ἴδια ὥρα, στὸ Παρίσι. Πολὺ καλὰ! μὰ μὲ τὸ γραμμόφωνο πού ἀκούει τὸ τραγουδὶ τοῦ πεθαμένου πιά Καρούζου, σὰ νάταν ἀκόμα ζωντανός; κι' αὐριο πού θὰ τὰκούσε τὰ παιδιά του, τὰ ἐγγόνια του, μετὰ χρόνια, μετὰ αἰῶνες; Θάκούγαμε σήμερα τὴ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ, ἀν τὸ εἶχ' ἐφεύρει ὁ Ἀρχιμήδης!... Γιὰ φαντασθῆτε!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ἄτυχη εἶναι ἡ παρομοίωση τοῦ περιτοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν πέμπτο τροχὸ τῆς ἀμαξας. Γιατί αὐτὸς ἰσα-ἰσα ἀντικαθιστᾷ πάντα ἐκεῖνον ἀπὸ τοὺς τέστερις πού κατάντησε ἀχρηστος.

**

Ὅτι οἱ γυναῖκες προορίσθηκαν νὰ διευθύνουν τὸ σπίτι τους, ἀποδεικνύεται κι' ἀπὸ τὸν ὀρνιθὸν πού λέγεται *κοττέτσι* κι' ὄχι... *κοκορέτσι*.

Α. Γρ. Κ.

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχεια)

Κι' ἔφτασε στὸ σπίτι πρώτη. Ἀνέβηκαν, ὁ Νίκος ἔβαλε τὴ μητέρα του καὶ τὴ Μαρίκα νὰ καθήσουν, ἔπειτα ἔσχυσε ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ κοίταξε δεξιὰ κι' ἀριστερά.

— Κύριε Νίκο, περιμένω! φώναξε μὲνυπομονησία ἡ Μαρίκα.

— Μιὰ στιγμὴ, παρακαλῶ... Ἀ, ὦρατα!

Καὶ λέγοντας αὐτά, ὁ Νίκος ἔκλεισε πάλι τὸ παράθυρο, ἐκάθησε ἀντικρὺ στὴ Μαρίκα κι' ἀρχισε τὴ διήγησή του:

— Ἐκεῖνο τὸ βράδυ πού ἔφυγε ἀπὸ δῶ κρυφά, ὁ καίμενος; μας ὁ γέρος κινδύνεψε, φάνεται νὰ πνιγῇ.

— Νὰ πνιγῇ;! φώναξε μὲ τρόμο ἡ Μαρίκα.

— Ἀλλὰ δὲν πνιγῆκε, μὴ φοβάσαι. Βρέθηκε κάποιος πού τὸν ἔπιασε, τὸν ἔβαλε ἔπειτα νὰ τοῦ πῇ τὴν ἱστορία του, συγκινήθηκε καὶ τότε τοῦ ἤρθε μιὰ ἰδέα, μιὰ ἰδέα λαμπρή. Ἀνθρώπος μιὰ φορά! Ἀμέσως ἔβαλε τὸ Γεροθωμὰ σ' ἕν' ἀμάξι καὶ τὸν πῆγε σ' ἕνα σπίτι... Ἐγὼ τοὺς ἀπάντησα ἰσα-ἰσα τὴν ὥρα πού πῆγαιναν στὸ σπίτι αὐτό... Τότε μοῦ τὰ εἶπαν ὅλα. Ἀν δὲν τοὺς ἔβρισκα, ὁ κύριος πού ἔσωσε τὸ Γεροθωμὰ, θάρχόταν ἐδῶ ὁ ἴδιος νὰ σοῦ τὰ πῇ. Ἀλλ' ἀφοῦ τοὺς βρῆκα, ἔστειλαν ἐμένα. Σήμερα εἶναι δεκαπέντε μέρες. Ὁ Γεροθωμὰς δὲν ἔχει πιά νὰ κἀνῃ τίποτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι καὶ γι' αὐτό...

— Τί; ἔκαμε ἡ Μαρίκα πού δὲν μπορούσε νάναπνέῃ ἀπὸ τὴν ἀγωνία. Πῆτε μου γρήγορα.

— Νὰ!... ἔπειδὴ δὲν εἶχε πιά νὰ κἀνῃ τίποτα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, βγήκε σήμερα καί...

Καὶ πρὶν προφθάσῃ ὁ Νίκος νὰποτε' εἰώσῃ τὸ λόγο του, ἡ Μαρίκα πετάχθηκε διαμιάς ὀρθή, γιατί εἶχε ἀκούσει ἑλαφρὰ βήματα ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα, καὶ μαζί ἕνα γεροντικὸ βήχα πού τῆς φάνηκε πὼς τὸν ἐγνώρισε...

Ἀνοίγει τότε τὴν πόρτα καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Γεροθωμὰ!

— Ἀγάπη μου!... χρυσή μου κόρη!... ὁμορφὴ μου κόρη!... ἔλεγε ὁ εὐτυχισμένος γέρος, φιλώντας καὶ χαϊδεύοντας τὴ Μαρίκα. Τί χαριτωμένη πού εἶσαι! Πὼς ὁμόρφηνες ἀπὸ τότε πού ἔχω νὰ σὲ ἴδω!

— Μὰ μὲ βλέπεις; ἀλήθεια, μὲ βλέπεις;... Ὁ πατέρας μου βλέπει; ἔκανε ἡ Μαρίκα, τρέμοντας ἀπὸ τὴ μεγάλη τῆς συγκίνηση.

— Νὰ, κόρη μου, βλέπει, τῆς ἀπο-

ὁ γιατρὸς παρατήρησε πὼς ἡ τύφλωση τοῦ γέρου εἶχε προέλθει ἀπὸ καταρράκτη. Ἀλλὰ ἡ πάθηση αὐτὴ γιατρεύεται μὲ μιὰ ἐγχείρηση. Πῆρε λοιπὸν τὸν τυφλὸ στὸ σπίτι του, βεβαιώθηκε πὼς ἡ διάγνωσή του ἦταν σωστὴ, τοῦ ἔκαμε τὴν ἐγχείρηση μ' ἐπιτυχία καὶ τώρα τὸν ξαναδίνει στὴν κόρη του γιατρεμένο.

— Μὴ μ' εὐχαριστεῖς, σὲ παρακαλῶ, τῆς εἶπε. Μοῦ φτάνει ἡ εὐχαρίστηση

πού αἰσθάνομαι τώρα πού σὲ βλέπω τόσο χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη. Μόνο μιὰ χάρη θὰ σοῦ ζητήσω...

— Ὁ, γιατρέ μου, ὅ,τι θέλετε!

— Νὰ ἔρθῃς ἀπόψε, στίς ἔξη, στὸ σπίτι μου μὲ τὸν πατέρα σου, τὸν κ. Νίκο καὶ τὴ μητέρα του. Θὰ σὰς περιμένω. Κι' ἐκεῖ θὰ σοῦ ζητήσω αὐτὴ τὴ χάρη κι' ἴσως ἀκόμα ἄλλη μιὰ. Σύμφωνοι; Καὶ τώρα σὰς ἀφίνω. Θάχετε βέβαια νὰ πῆτε πολλὰ. Καλημέρα σὰς καὶ καλὸ βράδυ. Σὰς περιμένω κι' εὐχαριστῶ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'.

Ὅλοι εὐχαριστημένοι

Κι' ἀλήθεια, πόσα εἶχαν νὰ ποῦν ἡ Μαρίκα κι' ὁ Γεροθωμὰς! Τί ἀγωνίες καὶ τί χαρὲς εἶχαν νάνακοινώσουν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον!

Ἐπιτέλους τὰ εἶπαν. Καὶ τὸ βράδυ ἐτοιμάστηκαν γιὰ νὰ πᾶνε στοῦ γιατροῦ. Ἐκεῖ θὰ δεῖνοῦσαν. Καὶ τότε-χαν κρυφὸ καμάρι, γιατί πρώτη φορά στὴ ζωὴ τους ἦταν καλεσμένοι σὲ τέτοιο δείπνο.

Σὲ λίγο, ὁ Νίκος κι' ἡ μητέρα του τοὺς χτύπησαν τὴν πόρτα:

— Ἐτοιμοί;

— Ἐτοιμοί!

— Πᾶμε!

Ἐκίνησαν. Ἡ Μαρίκα ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο τὸν πατέρα τῆς καὶ τὸν ὀδη-

γοῦσε σιγά σιγά, μὲ προσοχή. Ἐνόμιζε πὼς ἦταν ἀκόμα τυφλός! Ὁ Γεροθωμὰς κατάλαβε τὸ λάθος τῆς καὶ τῆς τόπε μὲ χαρὰ:

— Μπᾶ, σὲ καλὸ σου! Ἐχάσες πὼς τώρα βλέπω;

Κι' ἔκανε σὰ μικρὸ παιδί πού ξανάβλεπε γύρο του τὰ πράγματα, — φανάρια, δέντρα, σπίτια, ἀνθρώπους, ἀμάξια, — ὅλα τὰ πράγματα πού τόσο καιρὸ τὰ εἶχε στερηθῇ.

(Ἀκολουθεῖ)

«— Ἀγάπη μου!... χρυσή μου κόρη!...» (Σελ. 365, στ. 6.)

κρίθηκε ἕνας κύριος ἡλικιωμένος πού συνόδευε τὸ Γεροθωμὰ. Βλέπει. Σὰ βεδαιώνω, σὰ γιατρὸς πού εἰμαι, ὅτι βλέπει σὰν πρῶτα καὶ καλύτερα!

— Ἀ! σεις λοιπὸν, γιατρέ, τοῦ δῶσατε τὸ φῶς του;

— Ἐγὼ τὸν περιποιήθηκα, μὰ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε τὸ φῶς.

Κι' ὁ γιατρὸς διηγῆθηκε στὴ Μαρίκα ὅσα ξέρομε. Ἐκείνη τὴ νύχτα, ὅταν ἐκάθησαν στὸ μπάγκο γιὰ νὰ τοῦ τελειώσῃ ὁ Γεροθωμὰς τὴν ἱστορία του,

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΑΓΔΑΜΑΤΑ

[Αριθ. Έγκρ. 133]

Παίζουμε στον κήπο και τα χαρούμενα γέλια μας άντεχουν εννο- ευμένα από τα φλύαρα κελαδήματα των πουλιών.

Τρέχουμε εδώ κι' εκεί με χαρούμενες φωνές και τρελλά πηδήματα. Μα ξαφνικά σαν κάποιος να μάς πήρε τη χαρά μας, μαζευτήκαμε κάτω από το μεγάλο δέντρο και κοιτάζομαστε ασιτισμένους.

Πολλές φορές μάς συμβαίνει αυτό: έχει πού παίζουμε χαρούμενα κι' εὐθυμία, να χάνουμε ξαφνικά την όρεξή μας και να ζητάμε να βρούμε κάτι άλλο, άγνωστο, καινούριο...

Έτσι και τώρα θέλαμε να παίξουμε ένα άλλο παιχνίδι πού ποτέ να μη τόχαμε ξαναπαίξει...

Σε λίγο, κάποια από την παρέα μας είπε:

«Δεν μπορούσαμε μιὰ στιγμή να μαζευτούμε όλες μέσα εδώ στον κήπο, ανάμεσ' από τα καταπράσινα δέντρα; Να γίνουμε αγάλματα! τί ώρα πού θάταν!»

Είς έργον λοιπόν. Έκείνη θάταν ή μαγισσα με τρία θά χυπούσε το μαγεμένο της ραβδί και μετς θά γινόμαστε αγάλματα!

«Ένα, δύο, τρία!»

Και... τίποτ' άλλο, έμεις μαρμαρωμένες.

Τα πουλιά ψάλλανε την βραδυή τους προσευχή.

Ο ήλιος χούσανε τς κορφές των δέντρων πού το αεράκι τις έκανε να γέρνουν εδώ κι' εκεί. Μια ευφρόδία χύνανε τα πολλά άνθη. Κι' έμεις, μαρμαρωμένες εκεί κάθε μιὰ μ' ότι σχήμα της ήρθε στο νου, περιμέναμε τή... μάγισσα να μετς πη πιδ αγάλμα ήταν πιδ όμορφο...

Τώρα όταν παίζουμε θυμόμαστε τάγαλματα και γελάμε, δεν θέμε πια να τα ξαναπαίξουμε! Ζητάμε πάντα κάτι καινούριο...

Βενετοπούλα

MYOOS

[Κατὰ τὸν Qargantua III 37 τοῦ Rabelais]

[Αριθ. Έγκρ. 118]

Στου Παρισιού ένα μαγεριό, μιὰ φορὰ κι' ένα καιρό, γίνθηκε αὐτὴ ἡ ιστορία.

Ένας κομῆλης, πεινασμένος ὁ φτωχός, μπροστὰ στὴν πόρτα, μετς ἔατο ἔτρωγε τὸ ψωμὶ του τὸ ξερό καί, καθὼς ἔβγαίνει ὁ καπνὸς τοῦ ρόστου καί ἡ μυρωδιά τοῦ κρεμμυτιοῦ,

τοῦ φαίνονταν πὼς ἔτρωγε κι' αὐτὸς [καὶ τὸς]

καί ἔπινε, μασώντας τὸ ψωμὶ τὸν τῆροφο κρέας, τὸ καλὸ κρεασί. Σαν τέλειωσε, — ἡ τύχη του ἡ κακή, —

προβάλλει ὁ νοικοκύρης τοῦ μαγειρίκου καὶ μετς φωνὴ πὺν σὺν θηρίου τρομεροῦ

ἐμοιαζε, λέει στὸ φτωχό:

«—Θὲ μοῦ πλερώσης τὸν καπνὸ πὺν ἔτρωγες, καλὲ μου, τόση ὥρα». Ὁ ἀνθρώπος μάς μ' ἀνοίχτ' ὁ μὲνε τὸ στόμα: «Έλα τώρα μὴν κάνεις τὸν κουτό», τοῦ ἔανα- μ' ὁ Νικολός.

Τολμᾷ ἐπιτέλους ὁ φτωχός: —Μὰ ὁ καπνὸς πλερώνεται; τοῦ λέει.

—«Καὶ βέβαια, τοῦ ἀπαντᾷ» στὸν [κόσμο αὐτὸ τὸ κάθε τι πλερώνεται, μεγάλου ἢ μικροῦ].

Πάνω σ' αὐτὰ, νά, ἕνας οὐκαστὴς περνᾷ μετς πόζα, μεγαλοπρεπῆς. —Νὰ ποὺς θενᾷ μάς λύση τὴ δια- φορὰ!

ψωνάζουνε κι' οἱ δύο τοὺς μετς χαρὰ. Σαν ἄκουσε τὰ πράγματα αὐτὸς, ἀπ' τὸ πονγγί του παίρνει μιὰ λί- βρα,

τὴ δίνει στὸν κύρ Νικολὸ καὶ γε- λαστὸς τοῦ λέει: «Τὴ λύση ἤρᾳ».

Ὁ μάγισσας στὴν τσέπη αὐτὴ νὰ [τὴ βάλη, μὰ ὁ λειτουργὸς τῆς Θεμίδος τὸν [σταματᾷ:

—«Θὰ μοῦ τὴ δώσης πίσω πάλι! Ἡ λίβρα εἶναι ὅπως κι' ὁ καπνὸς πὺν νόμιζε πὼς ἔτρωγε αὐτὸς; φανταστικὸ τὸ πρᾶγμα! θέλεις [τὴ ληρώμῃ;

θὰ τὴν ἐ πάρης, ἀνθρώπε μου, μὰ... [φρανταστικῇ!]

«Γειᾷ σας!» προσθῆται καὶ ἀνα- χωρεῖ.

Ὁ ξενοδόχος κατσουφιάζει γιὰ [τὴν ἀμοιβή, τὸν συλλυπάται ὅμως ὁ χημικός:

—Κύρ-Νικολὸ μου, ἐσὺ δὲ σφάλ- [λεις! γύρευες πληρωμὴ γιὰ τὸν καπνὸ [σου]

πού ἦταν, μ' ὅλο τὸ δίκιο σου, [δικὸς σου] τὴν ἔλαβες λοιπὸν μετς ἴδιο τρόπο καί, μὰ τὸ Θεό, μετς λίγο κόπο!

Ἀφρατὸ Γουρουνόπουλο

ΠΟΙΟΙ ΕΙΜΑΙ

[Αριθ. Έγκρ. 145]

Κατάγομαι ἀπὸ τὴ Βαρεκλὼνα τῆς Ἰσπανίας κι' ἤμουν ἡ πριγκί- πισσα Μεροσέδες, κόρη τοῦ Δόν- Κάρλο-Φερνανδές. Περνοῦσα τὰ παιδικὰ μου χρόνια ἀμέριμνη καὶ εὐτυχισμένη στὸ μεγάλο μας πα- λάτι καί, καθὼς ἔβλεπα τοὺς γύ- ρο μου εὐχαριστή-ένους, ἐνόμιζα

ὅτι ὅλη ἡ ζωὴ εἶναι γέλιον καὶ χαρὰ. Ἀλλὰ ὀλίγονο! Ἐξαφνα τὰ πράγματα ἄλλαξαν καὶ σὲ μιὰ βδομάδα εἶδα τὴν ὥραία μου πα- τριδα παραδομένη στοὺς Ἀρα- βες, τὸν πατέρα μου σκοτωμένο καὶ μετς τὴν ἴδια, μετς πολλὰ ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας μου, σκλάβα

σὲ μιὰ ἐχθρική γαλέρα. Τὸ τί εἶδαν τὰ μάτια μου κατὰ τὴ μεταφορὰ μου, δὲ θὰ σὰς τὴ περιγράψω, γιὰ εἶναι πολὺ λυ- πηρό. Μόνο θὰ σὰς πῶ ὅτι στὴ φριχτὴ ὁδοιπορία στὴν ἐρημοτῆς Συρίας, πολλὲς ἀπὸ τὶς συντοφ- ρισσές μου πέθαναν ἀπὸ τὶς τα- λαιπωρίες καὶ προσπάτων ἀπὸ τῆ

δίαι. Τέλος ἐφθάρσαμε στὸ Ἰ- σπαγὰν καὶ μάς δόνησαν στὸ πα- λάτι τοῦ Χαλφῆ Ἀλῆ, ἀνεψιοῦ τοῦ προφήτη Μωάμεθ. Ἐκεῖ μάς εἶπαν ὅτι μάς φέρνουν σ' αὐτὸν γιὰ δώρο. Ἡ κόρη ὁμως τοῦ Χα- λφῆ, ἡ Φατμὰ, ὅταν ἔμαθε ἀπὸ τοὺς φύλακές μου ὅτι ἤμουν ἡ πριγκίπισσα Μεροσέδες, ἔτρεξε ἀ- μέσως κοντὰ μου, μετς φίλησε καὶ ἔπειτα παρακάλεσε τὸν πατέρα τῆς νὰ μετς χάριση σ' αὐτήν. Ἀπὸ τότε ζῶ κοντὰ στὴν ἀγαπητὴ μου Φατμὰ, πὺν μετς τὴ φίλια τῆς μ' ἔ- καμε νὰ ἐξάσω τὴν δυστυχία μου. Ποτὲ ὁμως δὲν μπόρεσε νὰ συ- νηθίστ' τὸ Ἰσπανικὸ μου ὄνομα καὶ εἰς ἀνάμνηση μιᾶς ἀποθιμ- νῆς ἀδελφῆς τῆς, μ' ὀνομάζει: Λεϊλὰ

Τρεῖς ἐβδομάδες οἱ ἐπισκέψεις τῶν Καρυστιανῶν ἦταν ἀληθινὴ λιλαια.

Μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸ εἶδα στὴν παραλὶν, ἀλλὰ πὺς; Νὰ σέρνεται κατὰ γῆς σὺν φίδι... Πέντ' ἔξη ἀνθρώποι μπροστὰ τὸ τραβοῦσαν καὶ τὰ παιδιὰ τὸ περιγελοῦσαν. Δὲν κρατήθηκαν νὰ τοῦ πῶ: «Καί-

μένο ἀεροπλάνο, πὺς μοιάζεις μετς τοὺς ἀνθρώπους, πὺς ἄμα χάνουν τὶς δυνάμεις τοὺς, γίνονται παίγνιο τῆς τύχης!»

Ἡρωϊκὴ Φέσσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Πηνελόπη ἄκουσε τὴ μαμμὰ τῆς νὰ λέη στὴν ὑπηρετρία γιὰ κάποιον δίδραχμο ὅτι δὲν περνοῦ- σε, γιὰ τὴν ἦταν σχισμένος ὁ ἀρι- θμὸς του.

—Μπα! φωνάζει. Ἐγὼ νὰ σὰς τὸ κάνω νὰ παρῶ.

—Πῶς, παιδί μου;

—Νά, θὰ κόψω ἀπὸ ἕνα ἄλλο δίδραχμο τὸν ἀριθμὸ καὶ θὰ τὸν κολλήσω ἐκεῖ πὺν λείπει.

Κυρὰ-Κυραλίνα

Στὰ μπάνια.

Ἡ μικρὴ Ἀλὴ ἤπτε θάλασσα καὶ φωνάζει στὴ μαμμὰ τῆς.

—Πὺν νὰ φτύσω;

Κι' αὐτὸ στὰ μπάνια.

Ὁ μικρὸς Κωνστάντης, ἐκεῖ πὺν κολυμποῦσε, ἔκανε μιὰ ἀδέξια κί- νηση κι' ἀναγκάστηκε νὰ πατήσῃ.

Ἡ μητέρα του, πὺν τὸν μάθαινε κολύμπι, τοῦ λέει:

—Ἐ. τώρα ἔκανες μιὰ τρύπα στὸ νερό!

Κι' ἐκείνος, κοιτάζοντας ὀλόγυ- ρὰ του τὴ θάλασσα:

—Ποῦ εἶναι, μιμνᾷ; δὲν τὴ βλέπω!

Μικρὸς Πρόεδρος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 Εὐριπίδου

τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1925

Σ' ΑὐΤΟ τὸ φύλλο τελειώνει ἡ δημοσίευση τῶν ἐγκριμένων κομ- ματιῶν τῆς Γ' Τριμηνίας. Δὲν μέ- νουν παρὰ δύο-τρία ἀκόμη πὺν εἶχαν τὶς ἴδιες ὑπογραφές καί, γιὰ νὰ μὴ μποῦν δύο μιζὶ τοῦ ἴδιου, φυλάχθηκαν γι' ἀργότερα. Θὰ δη- μοσιευθῶν καὶ αὐτὰ μετς τὰ ἄγ- κρινόμενα τῆς Δ' Τριμηνίας, γιὰ τὴν ὁποία δέχομαι τώρα κομμάτια μετς τοὺς ὅρους πὺν σὰς εἶπα στὸ πρόσφατον φύλλο. Ἐνα μόνον θὰ σὰς ἐξασυτῆσθαι: νὰ εἶναι οὐντο- μα ὅσο μπορεῖτε. Μοῦ κάνει λύπη νὰ πορρίπτω ὅρατα κομμάτια μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν θὰ τὰ χωροῦσε ἡ Σελίδα.

Μὲ μεγάλῃ μου χαρὰ, Ὑλαγια- λή, ἔλαβα τὸ πρῶτον γράμμα σου διςτ' ἀπὸ τρία χρόνια πὺν ἔχεις συνδρομητρία. Παράργητες ὅμως, καὶ χωρὶς λόγο, γιὰ τὴν ἀτικὴ φο- δὴθήκαμε πὺς τὸ γράμμα σου θὰ μὸς φαίνονταν ἀσχημὸν σὲ μιὰ ὁρὴ κηλιδᾷ ἄπαντος ἐκτασπορ χαρτῆ. Σὲ βεβαίωθαι γιὰ γράμματα πὺν ὁρὰ καὶ Μαργιῶ, ἦταν τ' ἀεροπλάνο.

Τρεῖς ἐβδομάδες οἱ ἐπισκέψεις τῶν Καρυστιανῶν ἦταν ἀληθινὴ λιλαια.

Μὲ τὸν ἥλιο πὺν θ' ἀνατείλῃ ἀπὸ τῆς Ἡρας τὸ Ναό, ἡ κυρὰ Διαμάντινα θὰ σηκωθῇ. Ἐτοι- μάζει τὸν καφὲ, ταΐζει τὶς πολὺ- χρωμες παλιές τῆς κότες καὶ τὰλλα ζωντανὰ, κι' ἀφοῦ βάλεῖ τὸ φατ στὴ φωτιά, κάθεται στὴν ἐξώπορτα καὶ δραστήρια τὴ ρόκα τῆς γυρᾷ, μιλώντας μετς τὴ γειτό- λισσα. Ἐνα πρωί, μετς τὰ σάμνα στὸν ὅμο, τὴ θυμᾷται ἡ κοκὸνα Μαργώ.

Φαίνονταν τρομαγμένη, γιὰ τὴ πλησιάζοντας λέει: «Ἀχ! Δια- μάντι! — καὶ σταυροκοπιέται — ἀπὸψ' εἶδα ὄνειρο φοριχτό. — Σαν τί, Μαργιῶ; — Ἐνα παπὸρ φη- μισμένο τοῦ Τόγια πὺν ἔπεσε στὴν ἔξρα μου. Ἀη-Νικόλα μου, βοήθα! Τί γάναι τ' ὄνειρο αὐτό; — Κάτι γογγόρο θὰ μάθης, γειτόνισσα, τῆς λέει, ἐνῷ φεύγει μετς τὰ σάμνα στὸν ὅμο.

Δὲν εἶχε κάνει δέκα βήματα καὶ ξαναγυρίζει: «Καλὲ Διαμάντι, ἕνα καίκι στὸ πέλαο! — Ἀλλ' ἔθαι; Κοντύλο, ἔ! Κοντύλο, τρέχα! — Τί θές, Διαμάντι; — Καί τι κιν- δυνεύει, Κοντύλο! — Οἱ καϊμένοι οἱ ἀνθρώποι! — Νά, βουλιάζει. — Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς λυπηθῇ!» ἔλε- γαν, βλέποντας δλοένα τὸ καίκι π' ὅλο μορφή ἀλλάζει.

Ἐξαφνα ἀκούω ἀπ' τὴ γωνιά τοῦ δρόμου: «Παναγία μου! Χριστέ μου! Ἄη Φανούρη μου!!! βοή- θα! κολαστήματα!...» καὶ μετς ἕνα θόρυβο πὺν μοῦ φάνηκε πὺς; καί σὺν αὐτοκίνητο περνοῦ. Περίεργη γι' αὐτό, μετς τὸ πλῆθος βρισκομαι στὸ λόφο καὶ τί νὰ δῶ; Μετς τὴ μιὰ πέτρυντα χολασμέ- νη χᾶμο, ἦταν πεσμένο ἐν ἀερό- πλάνο κι' ὀλόγυρα τὸν ὅλην ἡ Κά- ρυστο πὺν τὸ κοιτάζε μετς περιέ- ργεια καὶ θαυμασμό. Γιὰ τὴν πρώτη φορὰ ἔβλεπαι τέτοιον πρᾶγμα οἱ Καρυστινοί. Ἐτσι βαβαιώθηκα πὺς τὸ καίκι ἐκεῖνον πὺν εἶδε ἡ Μαργιῶ, ἦταν τ' ἀεροπλάνο.

Τρεῖς ἐβδομάδες οἱ ἐπισκέψεις τῶν Καρυστιανῶν ἦταν ἀληθινὴ λιλαια.

Μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸ εἶδα στὴν παραλὶν, ἀλλὰ πὺς; Νὰ σέρνεται κατὰ γῆς σὺν φίδι... Πέντ' ἔξη ἀνθρώποι μπροστὰ τὸ τραβοῦσαν καὶ τὰ παιδιὰ τὸ περιγελοῦσαν. Δὲν κρατήθηκαν νὰ τοῦ πῶ: «Καί-

μένο ἀεροπλάνο, πὺς μοιάζεις μετς τοὺς ἀνθρώπους, πὺς ἄμα χάνουν τὶς δυνάμεις τοὺς, γίνονται παίγνιο τῆς τύχης!»

Ἡρωϊκὴ Φέσσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Πηνελόπη ἄκουσε τὴ μαμμὰ τῆς νὰ λέη στὴν ὑπηρετρία γιὰ κάποιον δίδραχμο ὅτι δὲν περνοῦ- σε, γιὰ τὴν ἦταν σχισμένος ὁ ἀρι- θμὸς του.

—Μπα! φωνάζει. Ἐγὼ νὰ σὰς τὸ κάνω νὰ παρῶ.

—Πῶς, παιδί μου;

—Νά, θὰ κόψω ἀπὸ ἕνα ἄλλο δίδραχμο τὸν ἀριθμὸ καὶ θὰ τὸν κολλήσω ἐκεῖ πὺν λείπει.

Κυρὰ-Κυραλίνα

Στὰ μπάνια.

Ἡ μικρὴ Ἀλὴ ἤπτε θάλασσα καὶ φωνάζει στὴ μαμμὰ τῆς.

—Ποῦ νὰ φτύσω;

Κι' αὐτὸ στὰ μπάνια.

Ὁ μικρὸς Κωνστάντης, ἐκεῖ πὺν κολυμποῦσε, ἔκανε μιὰ ἀδέξια κί- νηση κι' ἀναγκάστηκε νὰ πατήσῃ.

Ἡ μητέρα του, πὺν τὸν μάθαινε κολύμπι, τοῦ λέει:

—Ἐ. τώρα ἔκανες μιὰ τρύπα στὸ νερό!

Κι' ἐκείνος, κοιτάζοντας ὀλόγυ- ρὰ του τὴ θάλασσα:

—Ποῦ εἶναι, μιμνᾷ; δὲν τὴ βλέπω!

Μικρὸς Πρόεδρος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 Εὐριπίδου

τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1925

Σ' ΑὐΤΟ τὸ φύλλο τελειώνει ἡ δημοσίευση τῶν ἐγκριμένων κομ- ματιῶν τῆς Γ' Τριμηνίας. Δὲν μέ- νουν παρὰ δύο-τρία ἀκόμη πὺν εἶχαν τὶς ἴδιες ὑπογραφές καί, γιὰ νὰ μὴ μποῦν δύο μιζὶ τοῦ ἴδιου, φυλάχθηκαν γι' ἀργότερα. Θὰ δη- μοσιευθῶν καὶ αὐτὰ μετς τὰ ἄγ- κρινόμενα τῆς Δ' Τριμηνίας, γιὰ τὴν ὁποία δέχομαι τώρα κομμάτια μετς τοὺς ὅρους πὺν σὰς εἶπα στὸ πρόσφατον φύλλο. Ἐνα μόνον θὰ σὰς ἐξασυτῆσθαι: νὰ εἶναι οὐντο- μα ὅσο μπορεῖτε. Μοῦ κάνει λύπη νὰ πορρίπτω ὅρατα κομμάτια μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν θὰ τὰ χωροῦσε ἡ Σελίδα.

Μὲ μεγάλῃ μου χαρὰ, Ὑλαγια- λή, ἔλαβα τὸ πρῶτον γράμμα σου διςτ' ἀπὸ τρία χρόνια πὺν ἔχεις συνδρομητρία. Παράργητες ὅμως, καὶ χωρὶς λόγο, γιὰ τὴν ἀτικὴ φο- δὴθήκαμε πὺς τὸ γράμμα σου θὰ μὸς φαίνονταν ἀσχημὸν σὲ μιὰ ὁρὴ κηλιδᾷ ἄπαντος ἐκτασπορ χαρτῆ. Σὲ βεβαίωθαι γιὰ γράμματα πὺν ὁρὰ καὶ Μαργιῶ, ἦταν τ' ἀεροπλάνο.

Τρεῖς ἐβδομάδες οἱ ἐπισκέψεις τῶν Καρυστιανῶν ἦταν ἀληθινὴ λιλαια.

Μιὰ φορὰ ἀκόμη τὸ εἶδα στὴν παραλὶν, ἀλλὰ πὺς; Νὰ σέρνεται κατὰ γῆς σὺν φίδι... Πέντ' ἔξη ἀνθρώποι μπροστὰ τὸ τραβοῦσαν καὶ τὰ παιδιὰ τὸ περιγελοῦσαν. Δὲν κρατήθηκαν νὰ τοῦ πῶ: «Καί-

μένο ἀεροπλάνο, πὺς μοιάζεις μετς τοὺς ἀνθρώπους, πὺς ἄμα χάνουν τὶς δυνάμεις τοὺς, γίνονται παίγνιο τῆς τύχης!»

Ἡρωϊκὴ Φέσσα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Πηνελόπη ἄκουσε τὴ μαμμὰ τῆς νὰ λέη στὴν ὑπηρετρία γιὰ κάποιον δίδραχμο ὅτι δὲν περνοῦ- σε, γιὰ τὴν ἦταν σχισμένος ὁ ἀρι- θμὸς του.

—Μπα! φωνάζει. Ἐγὼ νὰ σὰς τὸ κάνω νὰ παρῶ.

—Πῶς, παιδί μου;

—Νά, θὰ κόψω ἀπὸ ἕνα ἄλλο δίδραχμο τὸν ἀριθμὸ καὶ θὰ τὸν κολλήσω ἐκεῖ πὺν λείπει.

Κυρὰ-Κυραλίνα

Στὰ μπάνια.

Ἡ μικρὴ Ἀλὴ ἤπτε θάλασσα καὶ φωνάζει στὴ μαμμὰ τῆς.

—Ποῦ νὰ φτύσω;

Κι' αὐτὸ στὰ μπάνια.

Ὁ μικρὸς Κωνστάντης, ἐκεῖ πὺν κολυμποῦσε, ἔκανε μιὰ ἀδέξια κί- νηση κι' ἀναγκάστηκε νὰ πατήσῃ.

Ἡ μητέρα του, πὺν τὸν μάθαινε κολύμπι, τοῦ λέει:

—Ἐ. τώρα ἔκανες μιὰ τρύπα στὸ νερό!

Κι' ἐκείνος, κοιτάζοντας ὀλόγυ- ρὰ του τὴ θάλασσα:

—Ποῦ εἶναι, μιμνᾷ; δὲν τὴ βλέπω!

Μικρὸς Πρόεδρος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 Εὐριπίδου

τὴν 12 Ὀκτωβρίου 1925

Σ' ΑὐΤΟ τὸ φύλλο τελειώνει ἡ δημοσίευση τῶν ἐγκριμένων κομ- ματιῶν τῆς Γ' Τριμηνίας. Δὲν μέ- νουν παρὰ δύο-τρία ἀκόμη πὺν εἶχαν τὶς ἴδιες ὑπογραφές καί, γιὰ νὰ μὴ μποῦν δύο μιζὶ τοῦ ἴδιου, φυλάχθηκαν γι' ἀργότερα. Θὰ δη- μοσιευθῶν καὶ αὐτὰ μετς τὰ ἄγ- κρινόμενα τῆς Δ' Τριμηνίας, γιὰ τὴν ὁποία δέχομαι τώρα κομμάτια μετς τοὺς ὅρους πὺν σὰς εἶπα στὸ πρόσφατον φύλλο. Ἐνα μόνον θὰ σὰς ἐξασυτῆσθαι: νὰ εἶναι οὐντο- μα ὅσο μπορεῖτε. Μοῦ κάνει λύπη νὰ πορρίπτω ὅρατα κομμάτια μόνον καὶ μόνον γιὰ τὴν θὰ τὰ χωροῦσε ἡ Σελίδα.

Μὲ μεγάλῃ μου χαρὰ, Ὑλαγια- λή, ἔλαβα τὸ πρῶτον γράμμα σου διςτ' ἀπὸ τρία χρόνια πὺν ἔχεις συνδρομητρία. Παράργητες ὅμως, καὶ χωρὶς λόγο, γιὰ τὴν ἀτικὴ φο- δὴθήκαμε πὺς τὸ γράμμα σου θὰ μὸς φαίνονταν ἀσχημὸν σὲ μιὰ ὁρὴ κηλιδᾷ ἄπαντος ἐκ

ἀφ' οὗ ἔγενε κ' ἄλλη μετάφραση τοῦ «Μικροῦ Δόξου» καὶ βγῆκε καὶ σὲ βιβλίον, περὶ τοῦ νὰ τὴν ξαναδημοσιεύσω» θὰ σὲ δῶν κατὰ ἄλλο, πὺδ ἄγνωστο.) Ἀφροστέφανωμένην Βαρκούλαν (καλῶς ἠλθαι, εὐχαριστῶ, τὸ ἔλαβον, περιμένω) Ἰνδιάναν (ἰδιόαν) ἀπὸ παρὰ ποτὶ θὰ μοῦ γραφῇς τουλάχιστο τώρα; ἑλληνικὰ παιδικὰ μυθιστορήματα δύσκολα γράφονται καὶ ἀκόμη πὺδ δύσκολα εἰκονογραφοῦνται.) Νάρκισσον (ἀπανιὼ παραπάνω συμφορῆθηκα.) Αἰάνα, Ἀριστοκράτισσαν, Σμύρνην καὶ Σα, Σόλωνα, Μουσωνίδα, Ναυτόπουλο, Ρομαντικόν, Ἀγρόμπελην, τῆς Μοίρας Ἀποπαίδι, Βιολέτταν κτλ. κτλ.

Ι. Σαντορινάιον, Κ. Ν. Νικητόπουλον, Σύλον Ἀπελέκητον (ἔτσιλα.)

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβον καὶ τὴν 11 Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 222ου Δ. αγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δοῦνται μέχρι 17 Δεκεμβρίου]

684. Λεξιγραφίος

Ἀριθμὸς μὲ κίτι τί
Τοῦ φυτοῦ νὰ συνε ὥσης
Κ' ἂν τὸ κόψῃς, προσοχή
Μὴ τὸ χέρι σου ἀγκυλώσῃς.

Σμύρνης Καϊμός

685. Στοιχειογραφίος

Στὰ βραχὺδὴ μου ἐδάφι,
Σὲ παλιούς καιροὺς, ἐγράφη
Ὑπερκόσμος ὀπτασία.
Ἄλλ' ἂν μ' ἀποκεφαλίσῃς
Καὶ τὸν τόνο μου κινήσῃς,
Δύναμη ἔχεις θαυμασία.
Ποῦ, σὲ θάλασσα ἢ ξηρά,
Δίνει στοὺς τροχοὺς φτερά.

Πληγωμένο Περιστερί

686. Μεταγραμματισμός

Κάνω Ὀμικρον τ' Ὀμέγα
Κ' εὐθὺς βλέπω θάναμα μέγα:
Στὸ ποτάμι ποὺ ἀφρίζει,
Ὅλο τὸ νερὸ... ξυρίζει!

Ὑπνάρα

687. Αἵνιγμα

Δὲν σοὺ εὐχομαι νὰ πέσῃς
Σὲ κανέν' ἀπὸ τὰ δύο.
Ποταμὸς τὸρρενικὸς μου
Καὶ τὸ θηλυκὸ θεριό.

Καμέλια

688. Κρικιώτων

+ δις +
ος +
+ ρις +

Νῆπτικατασταθούν οἱ σταυροὶ
δ' ἄλλων τεσσάρων συλλαβῶν, ὥστε καθεὺν συλλαβὴν τοῦ σχήματος νῆπτικῆς μὲ τὴν ἐπομένην τῆς μίαν λέξιν. Ὁ κύκλος ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ δεξιὰ κ' ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἀριστερά.

Μικρὸς Ἀθηναῖος

689-693. Μαγικὸν Γράμμα

Ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων ἀφαίρει τὴν ἑν γράμμα, πάντοτε τὸ αὐτό, καὶ νὰ σχηματισθοῦν

μετὰ τὴν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κράτος, νόμος, καινός, κλίβανος, ἄκρον.

Ναυτικός

694. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ εἰκόνας.

— Κώστα, Εὐτέρπη, Τάσο, ἔλατε λαιπὸν νὰ πάρετε ἓνα κομμάτι.

— Ἀπὸ τί;

— Ἀπ' αὐτὸ ποὺ σὰς εἶτα.

Ἐθελοντής

695. Ἀκροστιχίς

Τάχρικα τῶν κατωτέρω ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν θηρίον:

1, Ὑποζύγιον 2, Τετράχειρον 3, Ἀρχὸν τῶν Ἀθηνῶν περίφημος 4, Αἰσθητὴν ἥριον 5, Ἀρχαῖος θεός 6, Μέγας ποιητής 7, Δῆσος τοῦ Αἰγαίου 8, Θηρίον 9, Ὀπωρικόν 10, Ὀρος τῆς Ἑλλάδος 11, Πόλις ἀμαρτωλῶν.

Ἑλληνικὴ Δόξα

696. Μικτὸν

ο ε ουο - θνς - * - δ - δξ ααο

Δημοκρατικὴ Ἰδέα

697. Γρίφος

ος
τος νννν ἢ ναι ΛΙ ος ος
ν νιν ος ος
ος ος
ος ος
ος ος

Κορυφή τοῦ Ὀλύμπου

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

698. Λοξογρίφη

Impératif mon premier;
L'autre animal; mon entier
Une deesse
Chasserresse,
Ἀργαῖο Γουρουνόπουλο

699. Étoile

* * * Fleuve
* * * de France;
* * * ville d'Al-
* * * lemagne
* * * état d'Eu-
* * * rope; oi-
* * * seau.

Βόλγας

ΔΥΣΒΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 31

462. Καρύτις (Καρία, τίς.) —
463. Ἰοκίος. — 464. Τίνας γὰ-
τος — 465. Γο γράμμα Ε
466. Δ

ΡΙΣ
ΔΡΑΜΑ
ΚΕΡΚΥΡΑ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

467. Φίλει τὴν ἀλήθειαν κἂν πικρὰ ἦ. [Ἡ ἀνίγνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν κάτω, λαμβανομένου ἐνὸς γράμματος, ἐξ ἀριστερῶν κ' ἐνὸς ἐξ δεξιῶν ἐκταλῇ.] — 468. 5×2 + 10 : 4 - 5 = 0. — 469. ΟΥΡΑΝΙΑ (Ὀλυμπος, ΜΥρον, ΣΥρος, κ - ρΑΞ, Κιων, Ἀρτεμῖς, Ἀσπασία. — 470. Ἡ ὕδατις εἶναι καλυτέρα τοῦ πλούτου. — 471. Κάμιστον ἢ Ἀπιστία (κα, κ' εἰς το. νῆ ἂν ις, τί. α.) — 472. Pêché-pêche. — 473 474 1, Rose, pose, pole, pâle. 2, Livre, litre, vitre, vite, vice.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀναγνώσις τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαία δραχ. 1. Ὁ χωριστὸς στίχος δραχμῆς 3. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΕ'—1213)

Γλυκὸ Χαμόγελο, Γιού-Γιού, Ξανθὴ Νεράιδα, Σιγγίλλα, ἀνταλλάσσουμε ἓνα τετραδιάκι; ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΣΙΣΣΑ

(ΚΕ'—1214)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ

ΜΠΟΕΜ, τὸ γράμμα σου ἐλήφθην καὶ σὲ δεχόμενος εὐχαριστῶ. Ἀνακαλύψεις: Τρελλὸ Ἀραπάκι, Μέγας Ἀλέξανδρος — Κωνσταντῖνος Σαββόπουλος, ἐπιλεγόμενος Τρελλοκαρδερνία, Ἀδάτος Ἀστυνομικός, Ἀγγελοῦς Ἀγάπης — Μεταξάς, Ἀδάτος Ἀνιχνεύτης — Χατζής, Ἀσπρη Γατούλα καὶ Μέντελσον — ἀδελφοὶ Καρατζά, Μικρὸς Διχούδης — Μπικλῆς. — Ἀνιχνευτῶν ΣΟΠΕΝ. Δ) οἱ: Γεώργιον Χαλκιοπούλου, Φίλωνος 41, Νεοραϊά.

(ΚΕ'—1215)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Η ΑΝΑΜ ΡΩΣΙΣ

Ἀποτελέσματα Ἀρχαιοεργῶν: Α ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΝ: ΟΝΕΙΡΟΠΙΣΤΑΣ ΨΥΧΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ: ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ ΕΞΕΛΑΘΕΜΑΤΟΣ: ΝΕΦΕΛΑΔΗΣ ΟΥΡΑΝΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ: ΕΛΛΗΝΙΚ. ΙΔΕΩΔΕΣ Δέχεται ἀντιπροσώπους Δίαις: (ΚΕ'—1075).

(ΚΕ'—1216)

Τριανταφυλ. Μπουκετάκι, Ὀνειροπλέχτρα, Δὸν Ζουάν, Πανταχού Παρῶν, Νισβή, Ἀλχηστis, χαρίσις στήν κάθε μιά μας ἓνα Σας τετραδιάκι (ΚΕ'—992) διὰ: — Ἀργυρὰ Σελήνη, Θέλημα

(ΚΕ'—1217)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΥ

Ἀπὸ τίς 40 ἐξ ἰσοῦ καλλιτεχνικῆς καρτοῦλας, ὁ κλήρος ἐξεργάσθη βραβεύοντας: τοῦ ΕΣΠΕΡΟ, ΔΗΜΟΝΙΑΣ, ΔΡΟΣΟΤΑΙΔΙΑΣ κ' ἂν τὰ λιγοστὰ τετραδιάκια τοῦ ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΟΥ. Υ. Χίλια εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλωσύνη τῶν ἄλλων.

ΤΖΕΝΝΥ

(ΚΕ'—1218)

Νισβή, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ζιούνητες, θεμελιὸς εὐχαριστῶ. — Λεῖλα Χανούμ, Δίαι; Μάρβελ, τί γίνεσαι; Ὀρμητικὰ Εὐφωτα, καλῶς ἤλθες. Διὰ βραβεῖον εὐχαριστῶ. Δίαι: (ΚΕ'—846)

ΚΡΙΝΑΚΙ

(ΚΕ'—1219)

Χά! χά! χά! Ἰδοῦθι Πρακτορεῖον ντεντικίβ! τοὺς καίμενους! Ἐμπρός, ντεντικίβ, ἀνακαλύψτε τοὺς: ΑΦΑΝΕΙΣ

(ΚΕ'—1220)

Σύλλογε «Ἀνεμοστρόβιλος», ὑποτάξου γιὰ νὰ μὴν ἀφανισθῇς. Μέχρι τοῦ 51ου φύλλου περιεμένομεν ὑποταγήν. ΑΦΑΝΗΣ

(ΚΕ'—1221)

Μικροκόσμος, εἶσαι πολὺ μικροσκοπικός, καὶ δὲν διακρίνεις. Φοβὸς τοῦ: ΑΦΑΝΕΙΣ

(ΚΕ'—1222)

ΓΙΟΥ-ΓΙΟΥ, μεγάλῃ τιμῇ γὰ μένα, ἀνδεχόμενος ἀνταλλάξω μανιέρας καρτοῦλας. ΥΜΝΟΣ

(ΚΕ'—1223)

ΑΠΑΧΗ, οἱ γὰ μὴν ἀκονετήσῃς. — μὰς πα ὡσε, καίμεν. ΣΕΛΑΝΖ, ἔλαβον Μ. Μ. ἀπανηρὰ εὐχαριστῶ. — ΥΜΝΟΣ

(ΚΕ'—1226)

ΑΡΓΥΡΑ ΣΕΛΗΝΗ, θεμελιὸς συγχωρετή. — γιὰ νὰ βραβεῖο. ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΖΑΛΟΓΓΟΥ

(ΚΕ'—1225)

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ καὶ ἡ ΣΤΡΙΓΓΑ, μεσολάβησι τῶν ΠΙΕΡΡΟΤΩΝ, συνεμνήσθησαν.

(ΚΕ'—1224)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Β' ΔΙΑΓΩΓΙΣΜΟΥ
ἔλαβον 71 κάρτες εὐχαριστοῦμεν. ΒΡΑΒΕΥΤΗΚΑΝ: Α') ΜΠΡΙΚ, Β') ΕΑΝΘΗ ΝΕΡΑΙΔΑ, Γ') ΣΑΠΦΩ, Δ') ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ, Ε') ΠΑΠΑΖΟΤΑΙΟΥ, ΣΤ') ΑΣΡΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΩΡΟΣ, Ζ') ΤΑΝΙΑ, Η') ΚΕΡΒΕΡΟΣ, Θ') ΚΡΗΤΙΚΟ ΤΥΡΙ, Ι') ΑΠΑΧΗΣ.

Στελετάτε 3 δραχ. ταχυδρομικά. Δίαις: Σαράντην, Πάροδος Καλαβρύτων, Πάτρας. Διαισινισμῶν

ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΛΙΑΤΕΩΣ

(ΚΕ'—1227)

ΑΓΑΠΗΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ἔνας σας τετραδιάκι γιὰ γνωριμία μεγάλη χαρὰ θὰ μοῦ προσενοῦσε. Θὰ μοῦ τὸ ἀγορήψῃτε; Μάρβελ, Θέλημα, Λολότα, Καμίλλη, Κόρη τοῦ Ζαλόγγου, περιμένο. Δίαις: (ΚΕ'—1046). Εὐχαριστῶντας ἐκ τῶν προτίμων

ΗΡΩΙΣ ΤΟΥ ΖΑΛΟΓΓΟΥ

(ΚΕ'—1228)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ! ;!! ΕΝΩΣΙΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ ;!!; ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑΑΑ !!!

(ΚΕ'—1229)

Διαισινισμὸς ἀγρόφων καλλιτεχνικῶν καρτῶν, συμμετοχὴ μονόδρομος, προσθεσμία τρίτηνος, βραβεῖα τρίτα, βιβλία διαπλάσεως κατ' ἐκλογὴν δραχ. 15, 10, 7. Δίαις: (ΚΕ'—761).

ΕΛΕΥΘΕΡ. ΡΟΥΣΣΑΚΗΣ, ΠΕΤΑΛΟΝ ΚΡΙΝΟΥ

(ΚΕ'—1230)

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκι μὲ ὅλους καὶ ὅλες Κρινάκι, Βιολέτιννη Ἀστράπη, ἔστω! περιμένο. Δίαις: Δημ. Δημητράκον, Ρόδον, διὰ: ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟ ΡΟΔΙΤΑΚΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμοῦς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικά τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

Ὁ Ἀγγελοῦς τῆς Ἀγάπης (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30. (4,50, καὶ 9,50).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μὲ 24 εἰκόν.) δρ. 15.—(2.— καὶ 5).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς δρ. 7 (1,50 καὶ 3,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25.—(3 καὶ 5.—).

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἑκάστον δρ. 2,50.—(1,25 καὶ 3.—).

Πρόδας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.—(3 καὶ 6.—).

Ὁ Πυρειοπώλης (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6.—)

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6,50)

Ὁ Φῶτης, ἔμμετρον διήγη. δρ. 7.—(1,50 καὶ 3,50).

Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγήματα Σταυρούλας Μαρκέτου, δρ. 10.—(1,50 καὶ 3,50).

Διηγῆματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10.—(1,75 καὶ 4.—).

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλοῦνται ἀμέσως τὴν νέαν τὴν διευθύνσιν εἰς τὸ γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυδρ. ἄλλως δὲν εὐθυνομέθα διὰ τὴν ἀπολείαν τῶν φυλλαδίων των.